DAVID HOUSE FELLOWSHIP, KTÓREMU PODLEGA THE DAVID PRESS

WYDAWCA MIESIÊCZNIKA WINNICA

CEL: **WALCZYĆ Z ANTYSEMITYZMEM I GLOSIĆ ŚWIATU PRAWDĘ O** MESJASZU.

„PROŚCIE O POKÓJ DLA JERUZALEMU! NIECH ŻYJĄ W SPOKOJU CI, KTÓRZY CIĘ MIŁUJĄ!" (PSALM 122,6).

ZAŁOŻYCIEL: Dr Lawrence Duff-Forbes

DYREKTOR: Mark Warren

REDAKTOR: Joyce I. Hunting

Jeśli nie zaznaczono inaczej, cytowane fragmenty biblijne pochodzą z Pisma Świętego wydanego przez Brytyjskie i Zagraniczne Towarzystwo Biblijne (nowy przekład, Warszawa 1985).

Contact & correspondence to:

HEAD OFFICE: Mark Warren P O Box 25
Carnegie, Vic, Australia. 3163 E-mail vineyard@ozonline.com.au Tel. 03 9570 5582
PERTH: David House Fellowship Inc P O Box 82, Maylands, WA, Australia. 6931 Tel. 08 9272 1442
UK: Mr Ken Price 78 Woodville Road Cathays Cardiff, WALES CF24 4ED
Tel: 029 20 39 9119 Email: dhf1@btclick.com
USA: David House Fellowship Box 2191 La Habra, CA 90632
POLAND: Mr Adam Czwojdrak TIQVA Skr. poczt. 2300 53-413 Wrocław 47
GERMANY: David House Fellowship Postbus 81127 NL-3009 GC
Spenden-Konto: 8024010 bei SPK-Aachen, BLZ 390 500 00

LISTOPAD 2001
VOL 43.....NR.10
PRENUMERATA ROCZNA
AUSTRALIA $22.00
KANADA $18.00
NIEMCY..... 33.00 DM
NOWA ZELANDIA ...$22.00
POLSKA .....31.90 ZŁ
RUMUNIA....168000.00 LEI
WLK. B./IRLANDIA ... Ł7.00
USA $15.00

Visit our website: www.david-house-fellowship.com.au

Registered by Australia Post PP328874/00009

WINNICA

Izajasz 5:7 WINNICĄ PANA ZASTĘPÓW JEST DOM IZRAELSKI

WYDAWCA: THE DAVID PRESS WINNICA LISTOPAD 2001

Flower Plantation-Kiriat Gat Photo Peter Maglo

2 Propozycje ... 3-5 Tworzenie ... 6-7 Ten, który ... 8-9 MIGAWKI

10-11 SAM NA SAM ... 12-13 Rozmowa z Prawdą 14 Jeśli ślepiec ... 15 ARCHEOLOGIA

Oferte de Pace

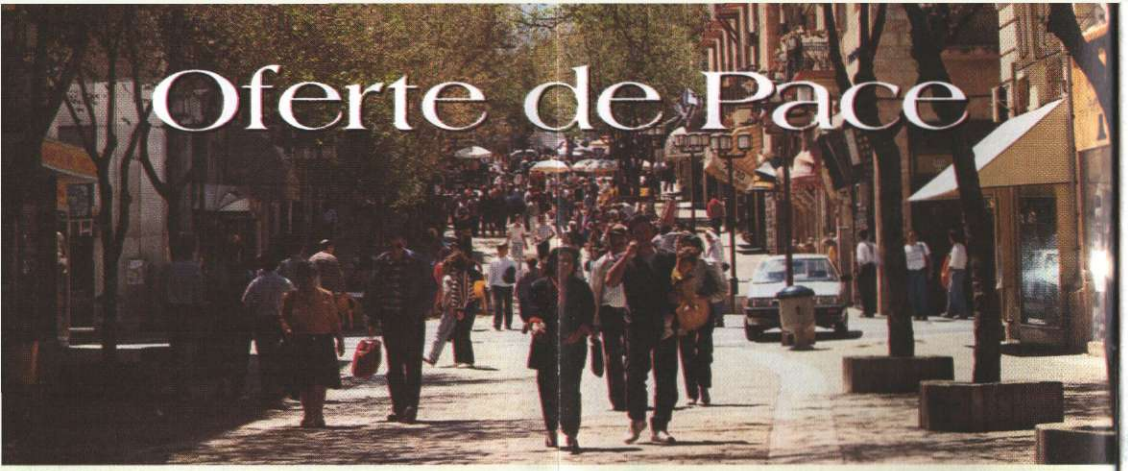

Naţiunile şi conducătorii lor, chiar şi companiile şi confederaţiile multinaţionale, cum ar fi ONU şi UE, nu reprezintă un ajutor sigur pentru Israel şi poporul lui în acest moment al istoriei lor, sau al istoriei întregii omeniri.

Un secretar de stat, un ministru de externe sau chiar un trimis special, poate prezenta dogme la nesfârşit; poate chiar evalua situaţia şi poate oferi păreri şi sfaturi, dar dacă formula de pace propusă de el nu este în concordanţă cu Cuvântul lui Dumnezeu, ea este în cel mai bun caz doar o revelaţie omenească, iar în cel mai rău caz poate fi total greşită şi de aceea periculoasă.

Pe de altă parte, Cuvântul lui Dumnezeu oferă toate sfaturile necesare oamenilor care au ajuns la capătul înţelepciunii proprii şi care doresc să-şi rezolve problemele şi să ajungă la un final plin de succes după îndelungatul lor chin sufletesc: ***„Mai bine să cauţi un adăpost în Domnul decât să te încrezi în cei mari"*** (Psalm 118:9).

Psalmistul arată calea prin care putem fi încurajaţi în Domnul şi asiguraţi că puterea Lui măreaţă poate depăşi toate obstacolele: ***"Dă-ne ajutor în necaz, căci zadarnic este ajutorul omului. Cu Dumnezeu vom face mari isprăvi; El va zdrobi pe vrăjmaşii noştri"*** (Psalm 108:12,13).

Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu şi stă la dispoziţia tuturor celor care privesc spre El pentru călăuzire în probleme personale sau, ca în cazul Israelului, în probleme naţionale. În ajunul intrării poporului Israel în Ţara Promisă, nu cu mult înainte de moartea sa, Moise a promis poporului următoarele: ***"Căci dacă veţi păzi toate aceste porunci pe care vi le dau, şi dacă le veţi împlini, dacă veţi iubi pe Domnul, Dumnezeul vostru, veţi umbla în toate căile Lui şi vă veţi alipi de El, Domnul va izgoni dinaintea voastră pe toate aceste neamuri*** (din Canaan) ***..."*** (Deuteronom 11:22,23).

Poporul Israel nu şi-a putut rezolva niciodată singur problemele, lucru care nici nu se aştepta de la el. Într-adevăr, Dumnezeul lor era încântat să meargă înaintea lor, îngrijindu-se de toate nevoile lor, învingându-le duşmanii şi ţinând la distanţă chiar şi boala, DACĂ ei ar fi umblat în căile Lui.

Ofertele de pace ale lui Dumnezeu implică mai mult decât planuri şi idei concepute de oameni. Învăţăturile Cuvântului Său trebuie consultate şi ascultate, deoarece sunt esenţiale prosperităţii şi bunăstării oricărei naţiuni. 'Pace' este un cuvânt trâmbiţat *ad nauseum* zi de zi în mas-media internaţională – ziarele noastre, radioul şi televiziunea – dar numai Dumnezeul Păcii are soluţii reale pentru realizarea ei pe calea cea mai bună şi mai sigură.

de J.I. Hunting

Editorial

FORMAREA DIASPOREI

Osea Capitolul Noua

Profetul Osea a pictat un portret grafic al condiţiei păcătoase a Israelului, dar poporul nici nu s-a pocăit, nici nu s-a înfiorat, auzind mesajul. Mai degrabă, păreau să trăiască îndoindu-se de faptul că în curând judecata îi va distruge. În capitolul 9 Dumnezeu condamnă practicile degradante ale Israelului care au dus la retragerea prezenţei Sale şi anunţarea decesului naţiunii.

Declararea Robiei

Osea a admonestat cu asprime pe Israel pentru păgânizarea Sărbătorii Corturilor: ***„Nu te bucura Israele, nu te veseli, ca popoarele, pentru că ai curvit, părăsind pe Domnul, pentru că ai iubit o plată necurată în toate ariile cu grâu."***

În timpul Sărbătorii Corturilor Israel atribuia secerişul îmbelşugat nu lui Dumnezeu, ci lui Baal, o zeitate canaanită a fertilităţii, şi participa la destrăbălarea pe care o implica închinarea la Baal. Prostituatele frecventau aria de treierat şi teascul pentru a comite adulter cu bărbaţii care păzeau grânele.

De aceea Dumnezeu urma să intervină pentru a nu mai exista secerişuri: ***„Aria şi teascul nu-i vor hrăni, şi mustul le va lipsi."*** Judecata aceasta era o împlinire directă a profeţiei lui Moise anterioară intrării poporului în ţară, în conformitate cu Deuteronom 28:38-41,51.

Osea a profeţit: ***„Nu vor rămânea în ţara Domnului; ci Efraim se va întoarce în Egipt, şi vor mânca în Asiria mâncări necurate."*** Israeliţii nu urmau să se întoarcă în Egipt ca naţiune, ci urmau să sufere aceleaşi condiţii de exil, sclavie, robie, opresiune, truda şi necaz pe care le-au experimentat acolo. Totuşi, vor fi exilaţi în Asiria, unde vor fi forţaţi să mănânce ***„mâncări necurate."***

Ei îşi dedicaseră secerişul lui Baal şi de aceea Israel urma să locuiască în ţara pângărită a Asiriei, fără altar, jertfă sau mâncare sfinţită. Pe parcursul acelei captivităţi modul lor de închinare după Legea levitică avea să dispară.

„Nu vor aduce Domnului vin ca jertfă de băutură: căci nu-l vor fi plăcute. Pâinea lor le va fi ca o pâine de jale; toţi cei ce vor mânca din ea, se vor face necuraţi; căci pâinea lor va fi numai pentru ei, nu va intra în Casa Domnului!"

Dumnezeu a jurat că astfel de jertfe nu vor aduce bucurie sau satisfacţie. În loc de aceasta, vor fi ca pâinea necurată a celor care jelesc. Orice atingeau cei care jeleau devenea necurat pentru că ei atinseseră un trup mort (Numeri 19:14-15,22). Pâinea de jale era necurată şi nepotrivită pentru a fi folosită în închinare. De aceea, toţi cei care mâncau jertfa deveneau la rândul lor necuraţi.

Osea a continuat punând Israelului o întrebare retorică legată de abilitatea lui de a ţine sărbătoarea în exil: ***„Ce veţi face în zilele de praznic, la sărbătorile Domnului?"*** Ne putem imagina cu uşurinţă condamnarea

w dzień święta PANA?". Można sobie wyobrazić, co czuli, gdy przychodził dzień święta, a oni nie byli w stanie go obchodzić. Koniec końców musiało na tym ucierpieć ich życie duchowe.

Ozeasz ukazał tragiczny los, jaki miał wkrótce dotknąć Izraela. Prorok wiedział, że ci, którzy zdołają uciec od śmierci bądź od asyryjskiej niewoli, będą szukali schronienia w Egipcie: ***„Egipt ich zbierze, Memfis ich pogrzebie"***. Pomimo zatem ucieczki do Egiptu nie mieli być bezpieczni od śmierci. W Egipcie, w Memfis mieli zostać pogrzebani, ci natomiast, którzy po asyryjskim oblężeniu mieli powrócić do kraju, znaleźliby tam tylko spustoszenie: ***„Ich srebrne kosztowności pokryje pokrzywa, a w ich namiotach wyrośnie głóg"***. Innymi słowy, wszystkie ich majętności zostały skonfiskowane, a miasta, domy i miejsca modlitwy porosły chwasty, osty i ciernie.

Potępienie zepsucia

Ozeasz po raz któryś z kolei wymienia przyczyny sądu. Po pierwsze, ***„pozna to Izrael, że ten prorok ich jest głupi, szalony, mąż nikczemny"*** (przekład Biblii Gdańskiej) – mowa tu o fałszywych prorokach, których słowom brak treści i są jak plewy na wietrze. Tacy ludzie są głupi i szaleni.

Po drugie, według Ozeasza prorocy tacy są ***„nikczemni dla mnóstwa nieprawości swojej"***. Lud miał Ozeaszowi za złe, że potępiał jego grzechy i jego proroków. Byli oburzeni i na Ozeasza, i na Pana Boga.

Ozeasz ukazał jednak nie tylko proroków fałszywych: ***„Prorok, który straż trzyma nad Efraimem pospołu z Bogiem moim"*** (Biblia Gdańska), stoi na wieży strażniczej i wiernie ostrzega przed Bożym sądem nad ludem.

A mimo to lud stwierdził, że ***„prorok stał się sidłem ptasznika na wszystkich drogach jego, nienawiść jest w domu Boga jego"***. I tak oto Izrael, zwany też przecież ***„domem Bożym"***, potraktował Ozeasza jak dzikie zwierzę, wciąż zastawiając pułapki z myślą o tym, by go zgładzić.

Pan Bóg przyrównał grzech Efraima do brutalnego gwałtu zbiorowego i zabicia nałożnicy pewnego Lewity, o czym mowa w 19 rozdziale Księgi Sędziów: ***„Są zepsuci do głębi jak w dniach Gibei"***. Zdarzenie to uchodziło za najgorszy czyn, jaki popełniono w Izraelu od czasu wyjścia z Egiptu (Sdz 19,30).

Ozeasz zaliczył zatem grzechy swego ludu przeciwko Panu Bogu i jemu do tej samej kategorii co grzech w Gibei. Jak nie omieszkał Pan Bóg wymierzyć wówczas sądu, tak nie omieszka uczynić tego i tym razem – uprzedza prorok.

W zapowiedź sądu zostaje zatem wplecione wspomnienie z dawniejszej historii Izraela, podkreślając smutek, jaki Pan Bóg musiał odczuwać w czasach Ozeasza: ***„Znalazłem Izraela jak winne grona na pustyni, widziałem waszych ojców jak wczesną figę na drzewie figowym. Lecz gdy przyszli do Baal-Peor, oddali się hańbie, stali się ohydni jak to, co ukochali"***.

Pan Bóg porównuje swoją dawną radość z Izraela do uczucia, jakiego doznaje znużony podróżnik napotykając na swej pustynnej drodze zjawisko niezwykłe – dojrzałe

winogrona. A ojcowie narodu zostają porównani do wczesnych dojrzałych fig, najsłodszych ze wszystkich. Te metafory wyrażają Bożą radość z Izraela i Boży zamiar uczynienia za pośrednictwem tego ludu czegoś wspaniałego.

W czasach Ozeasza Izrael uwierzył jednak, że wypełniając pogańskie rytuały płodności zapewni sobie liczne potomstwo i obfite zbiory na roli. Pan Bóg jednak powiedział: ***„Efraim jest jak ptak, odlatuje ich sława; nie będzie urodzeń ani brzemienności, ani poczęcia. A choćby odchowali swoje dzieci, osierocę ich [...] Efraim jest powalony, ich korzeń usechł, nie wydają już owocu..."***.

Ozeasz porównuje los Izraela do losu Tyru: ***„Efraim, jako widzę, jest jako Tyr wszczepiony w miejscu rozkosznym; wszakże Efraim wywiedzie do mordercy synów swoich"*** (9,13; Biblia Gdańska). Pan Bóg pragnął, aby Izrael prosperował podobnie jak Tyr, lecz podobnie jak w przypadku Tyru przyczyną jego upadku stały się niemoralność i bałwochwalstwo. Pan Bóg musiał więc ukarać Izraela, podobnie jak ukarał Tyr. Miał do tego wykorzystać asyryjskich najeźdźców.

Wiedząc, że zbliża się sąd, Ozeasz modlił się, aby w Izraelu nie rodziły się dzieci: ***„Daj im, PANIE, co im masz dać – daj im niepłodne łono i wyschnięte piersi"***. I Pan wysłuchał tej modlitwy.

Perspektywa rozproszenia

Skończył się czas, gdy Pan Bóg cierpliwie powstrzymywał swój gniew: ***„W Gilgal skupiła się cała ich złość; zaiste, tam ich znienawidziłem. Wypędzę ich ze swojego domu z powodu ich złych uczynków. Nie będę ich już miłował. Wszyscy ich książęta to buntownicy"***. Właśnie w Gilgal dopuszczał się Izrael niemoralności i bałwochwalstwa, niby niewierna żona zdradzająca męża. Pan Bóg pałając gniewem zaprzestał na krótki czas chronić Izraela i sprawił, że naród został wygnany z własnego domu (ziemi izraelskiej). Nie było księcia (przywódcy), który mógłby zwrócić lud z powrotem ku Panu Bogu – wszyscy zbuntowali się przeciw Niemu.

Los Izraela był więc przypieczętowany. A Ozeasz zapowiedział: ***„Mój Bóg odrzuci ich, gdyż Go nie słuchali; tułać się będą wśród ludów"***. Pan Bóg miał czasowo wypędzić Izraela z jego ziemi i zmusić go do wielowiekowej tułaczki po świecie.

To proroctwo sprzed 2700 lat przepowiedziało to, co nazywamy dziś diasporą – rozproszenie Żydów. Wyjaśnia ono przyczynę rozproszenia Żydów po całym świecie, a zarazem tłumaczy ich pragnienie powrotu do ziemi, która do nich prawnie należy. Pan Bóg powiedział bowiem Abrahamowi: ***„...całą tę ziemię, którą widzisz, dam tobie i potomstwu twemu na wieki"*** (1 Mojż 13,14-15).

Naród ten zapłacił za swą niewierność nader wysoką cenę!

(Za miesiąc: Dziesiąty rozdział Ozeasza).

David Levy
Friends of Israel
Gospel Ministry Inc., Bellmawr NJ, USA

Ten, który jest bez grzechu

Niewielka grupka gapiów wkrótce rozrosła się w spory tłum, zaciekawiony pogłoskami o kobiecie, która zdradziła męża. Na cudzołóstwie przyłapali ją prawdopodobnie uczeni w Piśmie i faryzeusze – i według prawa należało ją teraz ukamienować.

Wędrujący ulicą tłum pęczniał z chwili na chwilę. W końcu dotarli do okolic Świątyni. Siedział tam Jeszua i nauczał swoich uczniów.

Uczeni w Piśmie i faryzeusze specjalnie przyprowadzili cudzołożnicę właśnie tutaj, chcąc wystawić Jeszuę na próbę. I kiedy ***„postawili ją pośrodku [...] rzekli do Niego: Nauczycielu, tę oto kobietę przyłapano na jawnym cudzołóstwie. A Mojżesz w zakonie kazał nam takie kamienować. Ty zaś co mówisz?"*** (Ew. Jana 8,4-5). Zaległa cisza jak makiem zasiał. Wszyscy czekali – co powie?

Prawo Mojżeszowe nakazywało ukamienować w takim przypadku i mężczyznę, i kobietę. ***„Jeżeli zastanie się mężczyznę złączonego z kobietą zamężną, to śmierć poniosą oboje; zarówno ten mężczyzna, złączony z kobietą zamężną, jak i ta kobieta. Wytępisz to zło z Izraela. [...] wyprowadzicie ich oboje do bramy tego miasta i ukamienujecie ich..."*** (5 Ks. Mojżeszowa 22,22-24).

Kobietę tę bez wątpienia przyłapano w takiej właśnie sytuacji, o czym świadczył zarówno jej wygląd, jak i to, że milczała. Jej wina była oczywista dla wszystkich. A jako cudzołożnica, stała w obliczu wyroku śmierci.

Prawo mówiło jasno – powinna umrzeć przez ukamienowanie. ***„Zakon PANA jest doskonały, nawracający duszę"*** – pisał król Dawid (Psalm 19,8; przekład Biblii Gdańskiej). A skoro zakon Pański jest w stanie nawrócić duszę, to znaczy, że w światłości swej chwały obnaża wszelki grzech, niby lampa zapalona w ciemnym pokoju, wypędzająca wszelki mrok w najciemniejsze zakamarki. Podobnie prawo Pana sprawia, że grzesznik pragnie skryć się ze swą winą w najciemniejszym kącie.

Niestety, Prawo Pana bywa opacznie stosowane przez posiadających władzę, którzy chcą się nim posłużyć w celach zgoła innych niż ***„nawrócenie duszy"***. To właśnie miało miejsce, gdy do Jeszuy podeszli z jawnogrzesznicą religijni przywódcy ludu. Nie mieli na względzie nawrócenia grzesznej kobiety, ale wyłącznie zastawienie pułapki na Jeszuę. Kobieta była tylko pionkiem w ich grze. ***„Mojżesz w zakonie kazał nam takie kamienować. Ty zaś co mówisz? A to mówili, kusząc Go, by mieć powód do oskarżenia Go"*** (J 8,5-6).

Tłum nie miał wątpliwości. Kobieta była ewidentnie winna, a Prawo nakazywało ją uśmiercić. Jeszua nie mógł przecież zaprzeczyć Prawu. Sam bądź co bądź powiedział kiedyś: ***„Nie mniemajcie, że przyszedłem rozwiązać zakon albo proroków; nie przyszedłem rozwiązać, lecz wypełnić"*** (Ew. Mateusza 5,17).

On jednak nic nie odpowiedział, pisał tylko coś palcem po ziemi. Uczeni w Piśmie i faryzeusze oczekiwali jednak konkretnej

odpowiedzi – i nie dawali za wygraną. ***„A gdy Go nie przestawali pytać, podniósł się i rzekł do nich: Kto z was jest bez grzechu, niech pierwszy rzuci na nią kamieniem"*** (J 8,7).

I wtedy wszystkich zgromadzonych ogarnęła świadomość własnej grzeszności. ***„A gdy oni to usłyszeli i sumienie ich ruszyło, wychodzili jeden za drugim, poczynając od najstarszych"*** (J 8,9).

Prawda była taka, że nikt z nich nie był bez grzechu. W oczach Bożych i starsi, i młodzi zasługiwali na śmierć. Z Bożej perspektywy niedobrze jest, gdy jeden grzesznik skazuje na śmierć drugiego grzesznika. Jedynie sam Pan Bóg może karać za grzech, gdyż tylko On sam jest święty. On sam jest bez grzechu.

Wszelki grzech, niezależnie od rodzaju, prowadzi do śmierci. W grzechu nie ma życia, jest tylko śmierć. Tak jak ciało poczynając już od urodzenia wyradza się, aż dochodzi do starości i śmierci, podobnie grzech wysysa życie z człowieka. Prawda była taka, że każdy, kto stał w tamtym tłumie, był w oczach Bożych grzesznikiem, w równym stopniu jak jawnogrzesznica zasługującym na potępienie.

W sercach gapiów wezbrały wyrzuty sumienia, uświadamiając im ich własną grzeszność. Potępienie tej kobiety, choćby tylko w myślach, tylko powiększyłoby długą listę ich grzechów. A przecież dopiero co byli gotowi ją ukamienować. Teraz wstyd i wyrzuty sumienia sprawiły, że spuścili głowy i jeden po drugim zaczęli odchodzić.

A kiedy odeszli, został tylko Jeszua z kobietą. ***„Kobieto! Gdzież są ci, co cię oskarżali? Nikt cię nie potępił? A ona odpowiedziała: Nikt, Panie! Wtedy rzekł Jeszua: I Ja cię nie potępiam: Idź i odtąd już nie grzesz"*** (J 8,10-11).

Lampa zapalana w ciemnym pomieszczeniu rozprasza ciemność, ukazując zarazem w pełnym świetle znajdujące się tam przedmioty.

Podobnie ci, którzy pozostają i pozwalają światłości na obnażenie ich grzechów, mogą żyć w światłości.

Ci, którzy odchodzą od światłości do cienia, wolą trzymać się grzechu. Kobieta przyłapana na cudzołóstwie i potępiona przez tłum pozostała, aby móc żyć w światłości. ***„Ja jestem światłością świwiata; kto idzie za Mną, nie będzie chodził w ciemności, ale będzie miał światłość żywota"*** (J 8,12).

Mark Warren

Synagoga w Akko – wzorzec piękna

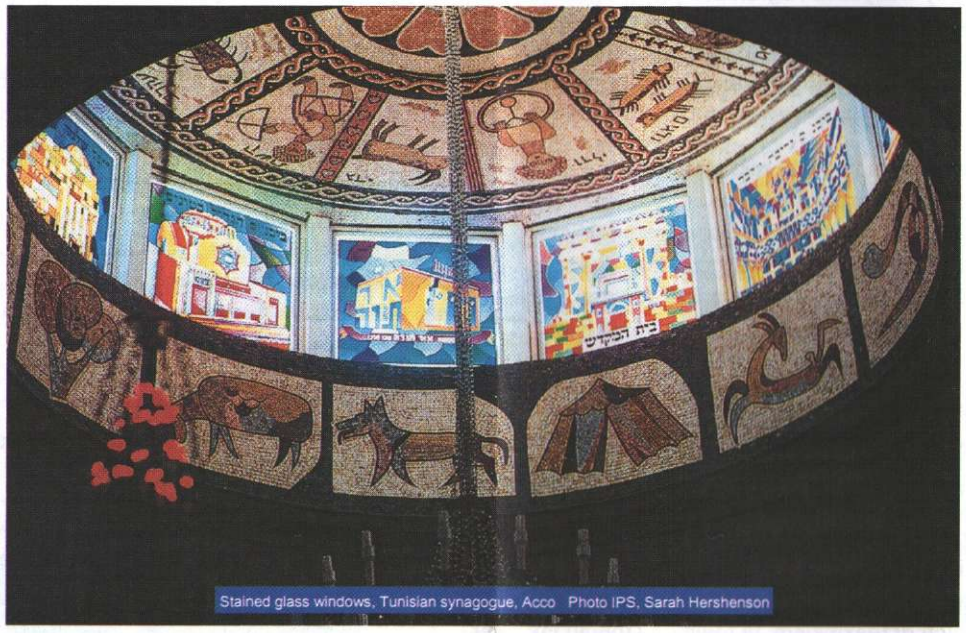

Stained glass windows, Tunisian synagogue, Acco Photo IPS, Sarah Hershenson

Nieraz mówi się, że obraz przemawia dobitniej niż tysiąc słów. Synagoga – dzieło architektury tunezyjskiej – w nowym mieście Akko jest przykładem tego, jak sztuka plastyczna może uczynić z miejsca modlitwy istny wzorzec piękna. Niemal każdy kawałek ścian, sufitów, posadzek, klatek schodowych, a nawet murów zewnętrznych pokrywają przepyszne mozaiki ukazujące nie tylko historie biblijne, ale i wątki z historii państwa Izrael, i starożytnej, i nowożytnej.

Wielu Żydów z Akko pochodzi z Tunisu i ma silne związki rodzinne z leżącą u jego wybrzeży wyspą Djerba. Większość z tamtejszych Żydów pochodziła z *kohenim* (kapłanów), którzy przybyli na Djerbę w czasach króla Salomona.

Synagogę w Akko postanowiono zbudować na wzór starożytnej synagogi na Djerbie, z jej zgrabnymi łukami i łukowym sklepieniem. Nowością było posłużenie się techniką mozaiki. Rysowaniem, cięciem kamieni, doborem kolorów i wykonaniem całości zajęli się rzemieślnicy z kibucu Eilon w zachodniej Galilei.

Na ścianach wokół schodów prowadzących do obszaru przeznaczonego dla kobiet widnieją sceny przedstawiające starożytne bitwy, a na mapie Europy zaznaczono błyszczącymi kamieniami obozy koncentracyjne i obozy śmierci.

Odyseję wieńczy ilustracja do proroctwa Ezechiela o odrodzeniu Jerozolimy.

Mosaics on outer wall, Tunisian synagogue, Acco Photo IPS, Sarah Hershenson

Synagoga kąpie się w naturalnym świetle płynącym z sufitu rotundy, którą zdobią dookoła mozaiki i okna witrażowe. Kolejnym intrygującym elementem jest seria siedmiu arek ze zwojami Tory. Każdą arkę otaczają mozaiki, dwie spośród nich mają drzwiczki pokryte czystym, ręcznie kutym srebrem i ważące po 30 kg, drzwiczki pozostałych pięciu też zostaną podobnie wykończone.

Połączenie starych i nowych technik zdobniczych i wzorów, różnorodność kamieni ułożonych w mozaiki i szerokie grono ludzi, którzy przyczynili się do powstania tego wszystkiego – to obraz dążenia narodu żydowskiego do jedności.

Sarah Hershenson,
Israel Press Service

SAM NA SAM Z BOGIEM

„JAKUB ZAŚ POZOSTAŁ SAM. I MOCOWAŁ SIĘ Z NIM PEWIEN MĄŻ AŻ DO WZEJŚCIA ZORZY".

PIERWSZA KSIĘGA MOJŻESZOWA 32,24

„Pozostał sam"! Jak rozmaite uczucia wzbudza ten fragment w każdym z nas. Niektórym kojarzy się z samotnością i opuszczeniem, innym – z wytchnieniem i spokojem. Dla jednych będzie to koniec świata, dla drugich – nowy początek. Ale z pewnego punktu widzenia sprawa samotności ma naprawdę kardynalne znaczenie. Bo pozostanie samemu bez Pana Boga byłoby tragedią nie do opisania, lecz pozostanie z Panem Bogiem byłoby przedsmakiem nieba.

Przykład dał nam sam Mesjasz. Ewangelie częstokroć podają, że udawał się On na odosobnione miejsce, aby przebywać samemu z Panem Bogiem, np.: ***„...gdy rozpuścił lud, wstąpił na górę, aby samemu się modlić"*** (Ew. Mateusza 14,23). ***„A wczesnym rankiem, przed świtem, wstał, wyszedł i udał się na puste miejsce, i tam się modlił"*** (Ew. Marka 1,35). ***„Sam zaś oddalił się na pustkowie i modlił się"*** (Ew. Łukasza 5,16). ***„Jeszua zaś, poznawszy, że zamyślają podejść, porwać Go i obwołać królem, uszedł znowu na górę sam jeden"*** (Ew. Jana 6,15).

Pan Bóg z pewnością kierował się istotną racją, kiedy polecił nam: ***„Ale ty, gdy się modlisz, wejdź do komory swojej, a zamknąwszy drzwi za sobą, módl się do Ojca swego, który jest w ukryciu, a Ojciec twój, który widzi w ukryciu, odpłaci tobie"*** (Mt 6,6).

Największe cuda Eliasza i Elizeusza następowały w chwilach, gdy prorocy ci znajdowali się sam na sam z Panem Bogiem. I również przebywając na osobności z Panem Bogiem został Jakub uczyniony ***„księciem u Boga"*** – bo takie właśnie jest znaczenie imienia „Izrael". W takich chwilach i my mamy szansę stać się książętami u Boga i zwycięzcami.

Jozue był sam, gdy spotkał się z Panem Bogiem (Ks. Jozuego 1,1), Gedeon i Jefte również na osobności otrzymali od Pana zadanie ocalenia Izraela (Sdz 6,11; 11,29), także i Mojżesz przy płonącym krzewie nie miał u boku żadnego towarzysza (2 Mojż 3,1-5).

Poganin Korneliusz zamknął się na osobności i tam modlił się przed obliczem Pana Boga – i wtedy anioł Boży objawił mu wizję od Pana (Dzieje Ap. 10,2-3). A kto towarzyszył Piotrowi na dachu, gdy otrzymał on od Pana historyczne zadanie udania się do nie-Żydów z Bożym poselstwem zbawienia? (Dz 10,9-16).

Również Jan Chrzciciel był sam na pustyni, kiedy Pan Bóg, ignorując siedmiu wielkich ówczesnego świata (cesarza Tyberiusza, Poncjusza Piłata, Heroda, jego brata Filipa, Lizaniasza, Annasza i Kajfasza) posłał mu swe słowo: ***„Gotujcie drogę Pańską, prostujcie ścieżki Jego"*** (Łk 3,1-6).

Jan, umiłowany uczeń Pana, był sam na wyspie Patmos, gdy znalazł się najbliżej Pana Boga (Objawienie 1,9) i otrzymał niesamowite objawienie Jeszuy Mesjasza. Ten sam Jeszua, którego 28-krotnie nazwał Barankiem Bożym, okazał się jednocześnie Królem królów i Panem panów.

Jakub dziś

A dzisiejszy Jakub, naród izraelski, Żydzi? Patrząc na nich, przypominamy sobie samotną walkę pierwszego Jakuba nad Jabbokiem (1 Mojż 32,22-30), która wydaje się zapowiadać losy Izraela w najbliższej przyszłości.

Prorok Ozeasz tak opisuje doświadczenie Jakuba: ***„Walcząc z aniołem zwyciężył, z płaczem błagał o zmiłowanie; w Betel znalazł Boga i tam z nim rozmawiał. PAN, Bóg Zastępów, PAN imię Jego"*** (12,4-5).

Walka Jakuba z Panem Bogiem była zapowiedzią nadchodzącego ***„utrapienia dla Jakuba"***, o którym pisze prorok Jeremiasz, zapowiadając zarazem, że ***„będzie z niego wybawiony"*** (30,7). A będzie wybawiony dlatego, że nie tylko anioł Pański dotknął biodra Jakubowego, ale i Jakub dotknął tronu Bożego: ***„Oglądałem Boga twarzą w twarz, a jednak ocalało życie moje"*** (1 Mojż 32,30). Jakubowi zostało więc okazane miłosierdzie, tak jak później doświadczyła tego królowa Estera ze swym ludem.

Jakub zatem „zwycięży z Bogiem", choć wielkim kosztem. ***„Bóg jest w nim, nie zachwieje się: Bóg wspomoże go przed świtem"*** (Psalm 46,6), podobnie jak to się stało w 1 Mojż 32,24, kiedy Jakub ***„pozostał sam i mocował się z nim pewien mąż aż do wzejścia zorzy"***.

W Psalmie 46 przypomina się nam, że ***„PAN Zastępów jest z nami, warownym grodem jest nam Bóg Jakuba"*** (w. 8) i że gdy ***„wzburzyły się narody, zachwiały się królestwa, odezwał się głosem swoim i rozpłynęła się ziemia"*** (w. 7). To drugie dopiero przed nami.

Pismo Święte aż czterysta razy nazywa Pana Boga Bogiem Jakuba. Duch Boży podkreśla w ten sposób miłosierdzie i łaskawość Bożą również względem nas, którzy podobnie jak Jakub nad Jabbokiem zwracamy się do Niego, skalani swym egocentryzmem, pewnością siebie, samowolą i sercem pełnym podstępu.

W Liście do Rzymian 11,28 apostoł Paweł zapowiada: ***„Odwróci bezbożność od Jakuba. A to będzie przymierze Moje z nimi, gdy zgładzę grzechy ich"***. Jaka to cudowna obietnica! Pan Bóg potrzebował ponad dwudziestu lat, aby przygotować Jakuba na tę jedną całonocną walkę, Jakub zaś przez wszystkie te lata nie miał pojęcia, co czeka go pewnego dnia. Trapił się tylko perspektywą spotkania ze swym bratem Ezawem.

Wiedział tylko, że Pan Bóg oznajmił: ***„Jam jest Bogiem z Betel, gdzie namaściłeś pomnik i gdzie złożyłeś Mi ślub. Wstań więc teraz, wyjdź z tej ziemi i wróć do swej rodzinnej ziemi"*** (1 Mojż 31,13).

Ale walka i trud oraz determinacja, aby nie pozwolić Panu Bogu odejść (mimo że anioł Pański mógł poradzić sobie z Jakubem bez trudu jednym małym palcem), okazały się kluczem do zwycięstwa. Jakub stał się księciem u Boga nie w chwili swego triumfu i waleczności, ale wtedy, gdy anioł ***„uderzył Jakuba w staw biodrowy, w to właśnie ścięgno"*** (1 Mojż 32,32).

W Liście do Hebrajczyków czytamy: ***„Przez wiarę [...] umierający Jakub [...] skłonił się nabożnie, wsparty o wierzch swojej laski"*** (Hbr 11,21).

W tym właśnie stanie słabości nastąpiło cudowne pojednanie z Ezawem. Bo zmieniwszy Jakuba, Pan Bóg przemienił również Ezawa. ***„Gdy drogi człowieka podobają się PANU, wtedy godzi On z nim nawet jego nieprzyjaciół"*** (Ks. Przypowieści 16,7). Pojednanie to jest zapowiedzią przyszłego dzieła Ducha Świętego wśród ludów arabskich, kiedy już zostanie zakończona praca nad Jakubem-Izraelem.

Izrael ma jeszcze przed sobą czas bolesnych lekcji i walki w tej słabości z Panem Bogiem. Oby przylgnął on do Boga Jakuba z determinacją i oby powiedział: ***„Nie puszczę Cię, dopóki mi nie pobłogosławisz"*** (1 Mojż 32,26).

Ken Burnett,

dyrektor Prayer for Israel

Rozmowa z Prawdą

Parę dni temu szedłem sobie ulicą – i wpadłem na Prawdę.

– O, Prawda! – zawołałem. – Jak leci! Kopę lat!

– I owszem – odrzekła Prawda smutno. – Może z wyjątkiem ciebie i paru jeszcze osób mało kto chce mnie dziś znać. Zresztą, co tu dużo gadać... Chyba zawsze tak było.

– No – bąknąłem – ale przecież ja cię jeszcze pamiętam. A może masz chwilkę? Chętnie zapytałbym o parę spraw w związku z konfliktem arabsko-izraelskim. Bo lektura gazet nic mi nie wyjaśnia. To jak, masz trochę czasu?

– Czasu? – zaśmiała się Prawda. – Czasu to ja mam całą wieczność. Tylko ostatnio jakoś nikt nie chce ze mną gadać. Z moim starym kumplem Logiką spędzamy cały czas na grze w szachy. Pytaj śmiało, o co tylko zechcesz.

– No więc – zacząłem – po pierwsze, chciałbym wiedzieć, ile tak naprawdę było wojen izraelsko-arabskich. Bo prasa podaje rozmaite liczby.

– To akurat proste pytanie – odpowiedziała Prawda. – Jedna wojna.

– Jak to: jedna? – zdumiałem się. – A wojna o niepodległość w 1948? A kampania synajska w 1956, a wojna Jom Kipur w 1973, a operacja Pokój dla Galilei w 1982? To już mamy pięć.

Prawda zaśmiała się.

– Mylisz się. Wojna wybuchła w 1948 roku, kiedy Izrael zaatakowały połączone wojska wrogich sąsiadów. Odtąd wojna trwa non stop. Owszem, bywają chwile wytchnienia w bezpośredniej walce, ale wojna nie zamiera. Bo żeby mogła się skończyć, kraje arabskie musiałyby odstąpić od swej nieustannej agresji i zawrzeć pokój z Izraelem. A dotąd mieliśmy do czynienia co najwyżej z czasowym zawieszeniem ognia.

Prawda dodała jeszcze:

– Co więcej, większość państw arabskich nie kryje wcale, że od 53 lat jest w stanie wojny z Izraelem. Wojna nie musi przecież oznaczać nieustającej zażartej bitwy. Konflikt militarny to tylko jeden z aspektów wojny, choć nader istotny i bardzo widoczny. No i – kontynuowała Prawda – co oczywiste, weź pod uwagę wszystkie bezpośrednie i pośrednie sposoby wspierania międzynarodowych orgranizacji terrorystycznych przez niektóre państwa arabskie. Widzisz więc, że podczas jednej długiej wojny mieliśmy do czynienia z pięcioma okresami nasilenia walk stricte wojskowych.

– No dobrze – odrzekłem – ale mam jeszcze inne pytanie. Mianowicie, czemu uparcie nazywasz terytoria okupowane przez Izrael Judeą i Samarią?

– Jak to czemu? Bo tak się nazywają i zawsze się tak nazywały – odparła Prawda. – Rzetelność historyczna nie powinna być wyłącznie domeną rzekomych fanatyków religijnych i żarliwych miłośników Biblii. Przyjrzyj się rezolucjom ONZ z końca lat czterdziestych XX wieku, zajrzyj do dokumentów Mandatu Brytyjskiego, spójrz na jakąkolwiek mapę sprzed 1948 roku, a znajdziesz tam tylko te dwa słowa: „Judea" i „Samaria", nigdy zaś „Zachodni Brzeg".

– Czyli Judea i Samaria to faktyczne nazwy tych ziem! Dlaczego więc cały świat uparcie używa określenia „Zachodni Brzeg"?

– Z przyczyn politycznych albo z powodu niewiedzy. Albo z obu tych względów – odrzekła smutno Prawda.

– No a Palestyńczycy? – spytałem. – Czy nie mają prawa do własnego państwa?

– Oczywiście że mają. Tylko że oni już mają własne państwo.

– Co też ty mówisz! A niby gdzie? – zdziwiłem się.

Prawda uśmiechnęła się i odpowiedziała:

– To państwo Izrael.

– Jak to: państwo Izrael! – zawołałem zbulwersowany. – Izrael to państwo żydowskie.

– A o kim tu mówimy? – uśmiechnęła się Prawda. – Pytałeś przecież o Palestyńczyków.

– Nic już nie rozumiem – powiedziałem. – Czy Palestyńczycy to nie Arabowie?

– Nie – odrzekła krótko Prawda. – Przed rokiem 1948 Apel o Zjednoczony Izrael nazywano Apelem o Zjednoczoną Palestynę. Oficjalny organ prasowy ruchu syjonistycznego nosił nazwę „Nowa Palestyna". Dzisiejsza gazeta *Jerusalem Post* nazywała się *Palestine Post*. Brygada Palestyńska w armii brytyjskiej w czasie II wojny światowej składała się wyłącznie z Żydów z terenu Palestyny. A Izraelska Orkiestra Filharmoniczna, założona w 1936 roku przez Bronisława Hubermana, nazywała się Orkiestrą Palestyńską i liczyła 72 muzyków, w większości uciekinierów z Europy i oczywiście Żydów.

– No dobrze, ale nie odpowiedziałaś na moje pierwotne pytanie – nie ustępowałem. – Co z Palestyńczykami narodowości arabskiej? Czy oni nie mają prawa do własnego państwa?

Prawda popatrzyła na mnie dziwnie.

– Zakładając, że istnieje potrzeba państwa dla Arabów palestyńskich, powtórzę swoją pierwszą odpowiedź: takie państwo już istnieje. Jest to Jordania.

– Jordania! – zawołałem z niedowierzaniem.

– Owszem, Jordania. Jordania to de facto Wschodnia Palestyna – odparła Prawda. – Państwo to zajmuje dziś około 78 procent pierwotnego terytorium mandatowego powierzonego Brytyjczykom przez Ligę Narodów w ściśle określonym celu – aby utworzyli tam, na historycznych ziemiach izraelskich, po obu brzegach rzeki Jordan, ojczyste państwo dla Żydów. A ludność dzisiejszej Jordanii stanowią w proporcji około 70 proc. właśnie palestyńscy Arabowie.

– Poczekaj, czy ja aby dobrze rozumiem? – myślałem na głos. – Twierdzisz, że konflikt arabsko-izraelski to jedna długa wojna trwająca po dziś dzień. Że Zachodni Brzeg to nie Zachodni Brzeg, ale Judea i Samaria. Że Palestyńczycy to nie Arabowie, ale Żydzi i Arabowie. Że państwo palestyńskie nazywa się Jordania. Dla ciebie to naprawdę tylko kwestia doboru słów?

– Każdy psycholog powie ci, że manipulowanie słowami to wcale nie błahe igraszki, ale całkiem poważny sposób kształtowania podświadomości – odrzekła Prawda. – W naszym konkretnym przypadku znaczy to tyle, że jeśli będziesz używał nazwy „Zachodni Brzeg" wystarczająco długo, to określana nią ziemia zacznie się kojarzyć bardziej z Arabami niż z Żydami, tak jak używanie nazw Judea i Samaria powodowałoby, że kojarzyłaby się ona z Żydami. To prosty sposób manipulowania ludźmi. Dlatego właśnie Abdullah musiał zmienić nazwy Judei i Samarii.

– No nie, nie uwierzę – powiedziałem. – Żeby cały świat tak dał się nabrać?

– Jeszcze pytasz? – Prawda podniosła się i powoli oddaliła się ulicą. Na rogu obróciła się jeszcze i pomachała, i wkrótce jej samotna sylwetka wtopiła się w tłum.

[Tekst ten opublikowano w angielskim wydaniu *Winnicy* (*The Vineyard*) w sierpniu 1987 roku].

Yedidya Atlas,
Israel Scene

Jeśli ślepiec prowadzi ślepca

Piszę te słowa z ciężkim sercem. Dzisiejsi przywódcy Izraela są ślepi, a zachowują się tak, jakby widzieli. Ziemia izraelska głośno woła w obronie Słowa Bożego, ale uszy wielu Izraelczyków zdają się głuche na głos Bożego Ducha.

Pan Bóg Abrahama, Izaaka i Jakuba nie jest dziś czczony w Izraelu – dziś odbierają tu chwałę głównie izraelska zaawansowana technika i zachodni dobrobyt. Głos proroków nie budzi dziś w Izraelu zainteresowania, słucha się za to głosu pragnienia zysku. Jedyny, Który może ocalić Izrael, jest czczony tylko ustami, hołubi się zaś i szanuje tych, którzy Izraelem gardzą.

Cóż jednak pocznie Izrael – lud, który Pan Bóg wybrał sobie na swoją własność – kiedy wszystko to rozpadnie się na ich oczach? Czy nic nie znaczą cztery tysiące lat narodowej historii, w tym dwa tysiące lat tułaczki po obcych krajach, inkwizycji, pogromów, holokaustu, powtórne zebranie we własnej ziemi i odrodzenie państwowości w 1948 roku, przetrwanie w maleńkim państwie w obliczu 16-krotnie większego Iranu, 20-krotnie większego Iraku, 9-krotnie większej Syrii i 485-krotnie większego obszaru państw Ligi Arabskiej!

Z takiej to ziemi przywódcy Izraela dziś się wycofują, jak gdyby komuś ją ukradli. Zresztą – i tak nie są jej właścicielami. Jej posiadaczem nie jest ani żaden Żyd, ani Arab. Pan Bóg powiedział: **„Ziemi nie będzie się sprzedawać na zawsze, gdyż ziemia należy do Mnie, a wy jesteście u Mnie przybyszami i mieszkańcami"** (3 Ks. Mojżeszowa 25,23).

Przywrócił im ją po 19 stuleciach panowania pogan, ale Jego lud oddaje ją na powrót nieprzyjaciołom! I to w imię „pokoju"! Cóż to jednak za pokój? Bez przyszłej interwencji Bożej ostateczna zguba Izraela byłaby przesądzona. Czemu? Bo Izrael ma złych przyjaciół:

(1) nigdy nie zaakceptują go libańscy muzułmanie;

(2) Syria brzydzi się Żydami i żeruje na ich słabościach;

(3) kiedy przyjdzie na to czas, Jordania i Egipt dołączą do swych krewniaków w ataku na Izrael;

(4) Arafat nienawidzi Izraela i z chęcią oglądałby jego zagładę;

(5) ONZ zapłakałoby na pogrzebie Izraela, ale dobrze bawiłoby się na stypie po nim;

(6) europejskie silniki nie dadzą się przerobić z benzyny na jafski sok pomarańczowy;

(7) USA przewodzi próbom spychania Izraela na pozycję nie do obrony;

(8) izraelscy Arabowie zwrócą się przeciwko izraelskim Żydom;

(9) amerykańscy Żydzi oficjalnie wspierają bezpieczeństwo Izraela, w praktyce jednak przytakują jego wrogom, twierdząc, że Izrael powinien poczynić ustępstwa „na rzecz pokoju";

(10) większość zachodniego kościoła w razie czego odwróci głowę w drugą stronę, dokładnie tak jak przed 60 laty.

Pan Bóg jednak nie milczy ani nie zakłada rąk. Powiedział kiedyś swemu ludowi: **„Wół zna swego właściciela, a osioł żłób swego pana, lecz Izrael nie ma rozeznania, Mój lud niczego nie rozumie. [...] plony waszej ziemi obcy na waszych oczach pożerają [...] Gdyby PAN Zastępów nie był nam pozostawił resztki, bylibyśmy jak Sodoma, podobni do Gomory"** (Iz 1,-9).

Tak długo jak ślepi prowadzą ślepych, Pan Bóg Izraela, Patriarchów, nieba i ziemi, i Izraela nie dopuści, aby nastał pokój. On może obdarzyć i wzrokiem, i prawdziwym pokojem, jeśli tylko Jego lud zacznie zgłębiać Jego Pismo i pragnąć Jego Mesjasza. Ktokolwiek twierdzi inaczej, ten uległ pysze i sam siebie zwodzi!

Frank Eiklor, Shalom International

ARCHEOLOGIA

ACCO Photo DHF

Podczas prac wykopaliskowych prowadzonych na przedmieściach współczesnego miasta Akra archeolodzy odkryli pozostałości łaźni z okresu rzymskiego. Jest to pierwszy przypadek odnalezienia śladów Rzymian w tym starożytnym mieście. Podczas poprzednich wykopalisk na Tel Akra, wzgórzu wznoszącym się w okolicach stadionu piłkarskiego we wschodniej części dzisiejszego miasta, odkryto pozostałości osady z okresu około 2000-500 roku p.n.e. Pod koniec tego czasu, w okresie perskim, morze najwyraźniej zaczęło się cofać i osada przesuwała się coraz dalej ku wybrzeżu, aż zajęła obszar obecnego miasta.

Wykopaliska prowadzone w mieście i w jego okolicach potwierdzają, że miejsce to było ciągle zasiedlone, poczynając od okresu hellenistycznego (greckiego) po okres krzyżowców, kiedy to w starej dzielnicy Akry wzniesiono potężną twierdzę. Śladami rzymskiej obecności w tym miejscu są piece-kolumny, jakich używali Rzymianie do ogrzewania saun w łaźniach, są tu też pozostałości po basenie.

Wykopaliska w starej części Akry pozwoliły odkryć dalsze części rozległego miasta krzyżowców, którego gotyckie budowle skryły się pod poziomem dzisiejszego miasta. Niedawno odkopano zadaszoną podziemną drogę wysoką na prawie dwa metry, a szeroką na cztery, która łączyła z portem siedzibę templariuszy, służąc też jako miejsce debat prowadzonych „na bezpieczną odległość" pomiędzy rycerzami a rozmaitymi państwami.

Archeolodzy odkryli, że kryta droga rozwidlała się w pewnym momencie i jedna jej nitka biegła do siedziby rycerzy z Genui, druga zaś do siedziby rycerzy z Pizy. Przy rozwidleniu znaleziono budkę strażnika, służącą zapewne jako miejsce obserwacji ruchu z miasta i do miasta. W razie sporów pomiędzy rycerzami strażnicy mogli prawdpodobnie zamykać obie drogi.

Wykopaliska w Akrze (Akko)
Bridges for Peace